

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 13300/2022
10.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Мирјане Андријашевић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Радомир Илић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 306/22 од 20.04.2022. године, у седници одржаној 10.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 306/22 од 20.04.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 306/22 од 20.04.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П 1022/21 од 12.10.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је власник породичне стамбене зграде (Пр+Пк) постојеће на к.п. бр. .. КО ..., укупне корисне површине 146,81 м², који грађевински објекат није евидентиран у катастарском оператру, као и целе к.п. бр. .. КО ..., површине 0.02,60 ха и да се обавезе тужена да ово призна и дозволи тужиоцу упис права својине на згради – парцели код СКН Краљево, без њеног даљег присуства, посебне сагласности или накнадне дозволе. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 306/22 од 20.04.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), Врховни суд је утврдио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном пресудом је утврђење права својине на непокретности по основу градње на туђем земљишту и по основу одржаја. Земљиште у јавној, раније државној односно друштвеној својини увек је било у посебном режиму промета, као што је и сада, па се на основу градње објекта на земљишту у јавној својини није могло стећи право коришћења на том земљишту на основу правила о грађењу на туђем земљишту из члана 21. до 26. Закона о основама својинскоправних односа, јер је располагање таквим земљиштем и стицање стварних права на њему било уређено посебним законом. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је другостепена одлука у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Са напред наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом члана 404. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења права својине поднета је 04.09.2019. године, а вредност предмета спора је 10.000,00 динара.

С обзиром на то да вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то следи да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић